

Cum poartă Dumnezeu de grijă

Când a izbucnit marele război, eu eram pe punctul să împlinesc opt ani și în ziua aceea, în care am împlinit opt ani, a trebuit să ne părăsim în mare grabă locul natal, un mic oraș de graniță din Prusia Orientală, și să fugim de rușii care se apropiau. Ziua aceasta n-o voi uita toată viața mea. Nepresimțind nimic rău, mama mă trimisese la brutărie ca să iau tortul aniversar. Dar în brutărie nu se vedea niciun suflet de om. Produsele de brutărie se ardeau în cuptor și n-am văzut nici urmă de meșter, de soția meșterului, de calfă. Am fugit înapoi pe stradă. Cum se schimbaseră totul într-o clipă! Abia puteai să te strecoreai printre oamenii care fugeau. M-am întors acasă cât de repede am putut. Mama mea, care între timp devenise și ea atentă la ce se petrecea afară, mă aștepta aproape temătoare. Deodată a arătat spre ceva din depărtare, care semăna cu nori groși de praf și a strigat: „Vin cazacii!” Cuvântul „cazac” avea pentru noi toți o reputație îngrozitoare. Așa s-a făcut că noi, mama, mica mea soră de doi ani și jumătate și eu – tata se înrolase de mult în armată -, împreună cu credincioasa noastră vecină de culoar și cei cinci copii ai ei, eram câteva minute mai târziu pe stradă printre ceilalți oameni care fugeau. Nu aveam la noi nimic, decât pâine neagră și costită și în afară de acestea doar câteva fleacuri. O jumătate de oră mai târziu i-am întâlnit pe primii soldați germani. Unuia dintre ei îi datorăm că un țăran ne-a luat cu el în căruța sa. Seara am ajuns în primul sat mare, care încă nu fusese părăsit de locuitorii săi. Aici am fost ospătați cu cafea și pâine cu unt.

Despre zilele imediat următoare nu vreau să relatez nimic mai departe, decât că țăranul s-ar fi descotorosit uneori cu plăcere de noi, dar nu putea, pentru că Dumnezeu Își ținea protector mâna deasupra noastră; și în plus, că într-o zi am pierdut-o pe vecina noastră împreună cu cele două fiice ale ei, pentru că ea n-a mai suportat mersul cu căruța și voia să meargă o bucată de drum pe jos. N-am mai întâlnit-o. Din ziua aceasta, mama mea trebuia să poarte de grijă, în afară de cei doi copii ai ei, și de cei trei băieți ai veciniei, care rămăseseră la noi.

Au venit zile pline de lipsuri. Ceilalți refugiați își luau ce era acolo, ca să-și potolească foamea, dar mama mea nu putea să facă aceasta. Într-o dimineață a venit la noi fiul mic al vecinului, de cinci ani, și ne-a spus:

„Tanti, mi-e foame!”

Mama mea stătea acolo încurcată. Nu avea nimic ce ar fi putut să-i dea copilului. Atunci, țăranul, care auzise rugămintea copilului, a spus:

„Doar aleargă destule găini pe-aici. Luați-vă una. Și soția mea o face.”

După aceasta, mama și-a prins o găină, dar apoi a lăsat-o iarăși să fugă. „Nu pot s-o fac.” Țăranul s-a supărat și a spus, înjurând, că este o femeie foarte proastă, care crede probabil, că Dumnezeu i-ar arunca jos din cer ceva de mâncare.

Aici, micul Ernst s-a amestecat în discuție cu totul pe neașteptate.

„Tanti, unde este tatăl meu?”, a întrebat el.

„Pe front.”

„Dar trebuie totuși să mai am un tată, pentru că tata s-a rugat întotdeauna înainte de mâncare: «Iubite Tată creșc!» Dar unde este Tatăl creșc? El nu poate să-mi dea pâine?”

„Poate”, a răspuns mama. „Trebuie numai să-L rogi pentru aceasta.”

Atunci, băiețelul a ridicat ambele mâini spre cer și a strigat tare:

„Iubite Tată ceresc, dă-mi o bucată de pâine! Îmi este așa de foame!”

El a așteptat o clipă, apoi a fugit dincolo, la șosea. În clipa aceasta veneau două căruțe, ambele încărcate cu pâini. Erau care militare, care transportau pâini pe front.

„Unchiașule, unchiașule!”, a strigat micuțul. „Dă-mi o pâine!”

Râzând, soldații i-au îndeplinit rugămintea și, purtând câte o pâine sub fiecare subraț, Ernst s-a întors la noi.

„Tanti”, a strigat el, radiind de bucurie, „Tatăl din cer mi-a dat pâine. Chiar va fi delicioasă!”

Acum se grăbeau și alți refugiați dincolo, la șosea. Dar era zadarnic. Soldații deja dispăruseră cu carele lor.

Dar Tatăl din cer, Căruia I se adresase micul Ernst în foamea sa, i-a dat în ziua aceasta lui și astfel și nouă, mai mult decât pâine. Un țăran înstărit s-a oprit la punctul nostru de întâlnire. El i-a dăruit mamei mele o jumătate de cap de porc, pe care ea l-a fiert pe o vatră, pe care băieții au construit-o repede din cărămizi. În ziua aceea am mâncat cu poftă!

A mai durat multe săptămâni până când am ajuns, în sfârșit, în Königsberg. Dumnezeu ne-a ajutat să ajungem toți teferi la această destinație. Și astăzi mai spune mama mea, când se gândește la perioada aceea, că a fost așa de bogată în experiențe frumoase, cum în rest nu trăise. Fără îndoială că la nevoie și necaz, omul se întoarce mai mult decât în zilele bune spre Izvorul care nu seacă niciodată și atunci află că Dumnezeu este credincios și aproape de cei care Îl cheamă.

În Königsberg s-a reușit, prin ziarul refugiatului, să fie găsită mama celor trei băieți care călătoriseră prin țară cu noi, și s-o reunească cu copiii ei. Dar despre tatăl nostru nu mai auziserăm nimic de două luni. Mai trăia? Și dacă da, unde era și cum îi mergea?

Într-o după-amiază, mama, sora mea mică și eu stăteam în parcul din Königsberg. Deja de copil am avut ochi deschiși pentru toate, căroră rar le scăpa ceva. Astfel am remarcat o căruță în care ședeau patru soldați mai vârstnici, dintre care unul, care purta țăcălie, mi se părea ciudat de cunoscut. Am alergat spre căruță. Atunci chiar oprea și ea deja. Soldatul cu țăcălie a sărit jos și a strigat:

„În sfârșit, v-am găsit! Cum mi-am mai făcut grijă pentru voi!”

Era iubitul meu tată, care era în oraș, la tren. Ce bucurie a fost! Cât de amabil se gândise Dumnezeu iarăși la noi și ne-a adus împreună îndurător. Din nefericire am putut să rămânem numai puțin timp împreună, căci curând, noi, refugiații, a trebuit să părăsim Königsbergul, deoarece acesta încă era în zonă primejduită. Am pornit mai departe, mai spre interiorul imperiului. Abia în octombrie, 1915, am avut voie să ne întoarcem definitiv în locul nostru de baștină.

Astăzi sunt căsătorită și eu însămi sunt mamă a două fete. Adesea, când viitorul pare sumbru, mă gândesc înapoi la perioada în care noi am fost refugiați și mă întreb:

Dumnezeu, care în acele zile temătoare S-a îngrijit de noi așa de părintește și ne-a condus milostiv, n-o va face El și în continuare?